

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 74Ek/2037/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122376431
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dominika Rošková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2025:6122376431.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: Slovenská republika - Kancelária Národnej rady Slovenskej republiky, so sídlom Námestie Alexandra Dubčeka 1, 812 80 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 00 151 491, právne zast.: Mičinský & Partners s.r.o., so sídlom Francisciho 2358/2, 811 08 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO:51 296 969, proti povinnému: JUDr. Ondrej Urban, MBA, nar: 28.02.1981, bytom A. B. XX, XXX XX A. B., právne zast.: URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Červeňova 15, 811 03 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO:47 244 895, o vymoženie 1.133,00 Eur s príslušenstvom, vedenej pred súdnym exekútorom JUDr. Jaroslav Delfini, so sídlom Pražská 4, 040 11 Košice pod sp. zn. 395EX 626/22, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 74Ek/2037/2022 zo dňa 22. 09. 2023, takto

rozhodol:

Súd **z r u š u j e** uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 74Ek/2037/2022 zo dňa 22. 09. 2023 vydané vyšším súdnym úradníkom v celom rozsahu a vec **v r a c i a** vyššiemu súdnemu úradníkovi na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie, doručeným súdu dňa 22. 07. 2022 domáhal od povinného vymoženiu sumy 1.133,00 Eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu - rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/267/21/K zo dňa 26.10.2021.

2. Súd v konaní vedenom pod sp. zn. 74Ek/2037/2022 dňa 25. 07. 2022 vydal poverenie na vykonanie exekúcie, ktorým exekúciou poveril súdneho exekútora JUDr. Jaroslav Delfini, so sídlom exekútorského úradu Pražská 4, 040 11 Košice. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdnemu exekútorovi doručené dňa 25. 07. 2022, týmto dňom začala exekúcia. Povinný dňa 14. 08. 2023 doručil súdu podanie označené ako „Vyjadrenie povinného s návrhom na zastavenie exekúcie“. Predmetné podanie bolo súdnemu exekútorovi doručené dňa 11. 08. 2023.

3. Vyšší súdny úradník uznesením sp. zn. 74Ek/2037/2022 zo dňa 22. 09. 2023 návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol podľa § 61l ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom od 01. 04. 2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“) a nepriznal povinnému náhradu trov právneho zastúpenia. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že upovedomenie o začatí exekúcie bolo doručené povinnému Obchodným vestníkom dňa 05. 05. 2023. Exekútor zverejnil upovedomenie o začatí exekúcie v Obchodnom vestníku po dodržaní zákonnej trojmeseačnej lehote a neúspešnom doručovaní upovedomenia o začatí exekúcie prostredníctvom poštového podniku. Oprávnený podal návrh na zastavenie exekúcie dňa 11. 08. 2023, teda po lehote uvedenej v § 61k ods. 2 Exekučného poriadku a z toho dôvodu vyšší súdny úradník neskúmal dôvody uvedené povinným v návrhu na zastavenie exekúcie. Vyšší súdny úradník tiež uviedol, že skutočnosti, ktoré v tomto návrhu boli uvedené nie sú takými, ktoré nemohol bez vlastnej viny uplatniť skôr, resp. nenastali v čase po vzniku exekučného titulu.

4. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podal povinný v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že uznesenie vyššieho súdneho úradníka je vecne a právne nesprávne, nezákonné a ústavne neakceptovateľné. Povinný zastával názor, že exekúcia je vedená nezákonne a neprípustne, nakoľko už od začiatku mal aktivovanú elektronickú schránku, a preto bol súdny exekútor povinný doručovať všetky písomnosti výlučne elektronicky v súlade s § 29 až 34 zákona o e-Governmente. Napriek tomu bolo upovedomenie o začatí exekúcie zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 05. 05. 2023 v rozpore s § 61b ods. 3 Exekučného poriadku. Navyše, upovedomenie bolo doručené iba právnomu zástupcovi povinného, nie povinnému samotnému, hoci Exekučný poriadok vyžaduje osobitný spôsob doručenia priamo povinnému do vlastných rúk, ktorý nemožno nahradiť doručením právnomu zástupcovi povinného. Takýto postup súdneho exekútora je v rozpore s § 61 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku a spôsobuje, že lehota na podanie návrhu na zastavenie exekúcie povinnému ani nemohla začať plynúť, a preto bol jeho návrh podaný včas. Táto exekúcia sa preto vedie nezákonne, v rozpore so základnými zásadami a princípmi exekučného konania. Poukázal na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 168/2023 zo dňa 14. 06. 2023: „V prípade, ak má strana aktivovanú elektronickú schránku, súd musí prioritne doručovať do tejto elektronickej schránky, pričom doručovanie sa spravuje v takom prípade ustanoveniami zákona o e-Governmente, konkrétne § 29 až § 34 tohto zákona, ktorý v časti o elektronickej doručovaní má charakter špeciality k ustanoveniam Civilného sporového poriadku o doručovaní. Nie je na vôli strany sporu alebo iného zúčastneného subjektu, akou formou jej/mu súd bude doručovať písomnosti. Povinnosť doručovať písomnosti do elektronickej schránky je kogentne upravená a nezávisí od vôle strany či iného subjektu.“ Okrem toho odkázal na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 266/2023: „Zákonné pravidlá doručovania slúžia na ochranu procesných práv sporových strán, ktoré musia mať pri výkone svojich práv a povinností, a to aj procesnej povahy, istotu o obsahu doručovaného rozhodnutia. Pri posudzovaní, či v konkrétnom prípade došlo k riadnemu (účinnému) doručeniu, je nevyhnutné uplatňovať materiálny prístup, pre ktorý je podstatné to, či sa adresát mohol s obsahom doručovanej písomnosti zoznámiť a či tak bolo zachované jeho právo na súdnu ochranu.“ Povinný zároveň dal do pozornosti, že nedoručenie upovedomenia o začatí exekúcie spôsobom ustanoveným Exekučným poriadkom môže mať za následok porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). V tejto súvislosti a na podporu svojej argumentácie povinný poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 266/2010 zo dňa 21. 09. 2010: „Nedoručenie upovedomenia o začatí exekúcie oprávnenému a povinnému do vlastných rúk môže mať za následok porušenie základného práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z odôvodnenia uznesenia okresného súdu vyplýva, že okresný súd sa vôbec nevysporiadal s uvedenými námietkami sťažovateľky. Okresný súd iba konštatoval, že námietky proti upovedomeniu o začatí exekúcie boli podané oneskorene, bez toho, aby sa zaoberal so skutočnosťou, či upovedomenie o začatí exekúcie bolo vôbec sťažovateľke doručené do vlastných rúk. Okresný súd je povinný skúmať, či sa sťažovateľka v čase doručovania upovedomenia o začatí exekúcie zdržiavala v mieste bydliska, alebo nie, vzhľadom na to, že upovedomenie o začatí exekúcie sa musí povinnému, ktorý je fyzickou osobou, doručiť do vlastných rúk. Iba vtedy, ak je upovedomenie o začatí exekúcie doručené povinnému v súlade s Exekučným poriadkom, začína plynúť povinnému lehota na podanie námietok.“

5. Okrem toho povinný namietal nedoručenie exekučného titulu do elektronickej schránky. Povinný namietal, že rozhodnutie Výboru, ktoré má byť exekučným titulom, nebolo povinnému nikdy riadne doručené, a preto nemohlo nadobudnúť právoplatnosť ani vykonateľnosť. Nedoručením rozhodnutia Výboru bolo povinnému zasiahnuté do jeho práv, keďže (v dôsledku nedoručenia) sa voči tomuto rozhodnutiu nemohol brániť právnymi prostriedkami, ktoré mal k dispozícii. Podľa povinného sa exekúcia tak začala na podklade nespôsobilého exekučného titulu. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 62/2019 zo dňa 04. 06. 2019, ktorý vyslovil tieto podstatné závery: „Podľa § 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak sa začala a rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu SR, ktorý v rozsudku sp. zn. 3 Cdo 164/1996 z 27. januára 1997 publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 58/1997 uviedol, že: „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“ (IV. ÚS 365/2011, III. ÚS 428/2011)“. Poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 EMCdo 3/2013 zo dňa 26. 02. 2014, z ktorého vyplýva, že exekučný súd nie je viazaný potvrdením o vykonateľnosti, preto je oprávnený sám preskúmať, či rozhodnutie

je skutočne vykonateľné. To platí tým viac v štádiu exekučného konania, v ktorom je namietaná spôsobilosť rozhodnutia byť exekučným titulom. Pri skúmaní či rozhodnutie, na základe ktorého sa má vykonať exekúcia, bolo riadne doručené, vychádza exekučný súd zo skutočností vyplývajúcich z obsahu spisu, v ktorom bolo rozhodnutie vydané, prípadne zo skutočností o okolnostiach doručenia, zistených pomocou šetrenia, ktoré vykonal. Nejde pritom o posudzovanie obsahovej správnosti rozhodnutia, ale o skúmanie jeho formálnej vykonateľnosti. Odkázal aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 203/09 zo dňa 09. 12. 2009, ktorý uviedol, že exekútor ani exekučný súd nie sú bezvýhradne viazaní doložkou vykonateľnosti, ktorou sú opatrené rozhodnutia iných orgánov, a posudzujú otázku vykonateľnosti takýchto rozhodnutí samostatne. Pri rozhodovaní o ďalšom osude exekúcie má exekučný súd zákonom ustanovenú možnosť požiadať orgán, ktorý takéto rozhodnutie vydal, o vyjadrenie, ktorého obsah bude môcť byť právne relevantný na ďalší postup exekučného súdu. Takéto vyjadrenie môže objasniť porušenie procesných noriem (napr. o doručovaní do vlastných rúk), ktoré sa použili pri vydaní a správpoptatňovaní rozhodnutia a mali vplyv na jeho vykonateľnosť.

6. Povinný ďalej uviedol, že exekúcia je nezákonná aj z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie oprávneného a poukázal na článok 11 ods. 3 zákona č. 357/2004 o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov (ďalej len „ústavný zákon“): „Na podanie návrhu na výkon rozhodnutia je oprávnený orgán, ktorý vykonáva konanie podľa čl. 9 ods. 1.“ V zmysle článku 9 ods. 1 písm. a) ústavného zákona, konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov vykonáva výbor. Vzhľadom na vyššie uvedené bol podľa povinného aktívne legitímovaný na podanie návrhu na výkon rozhodnutia výlučne Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „Výbor“). Okrem toho poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 192/2004: „Na to, aby sa niekto stal účastníkom konania, netreba, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide.“ Povinnosť súdu skúmať vecnú legitímáciu účastníkov konania bola vyjadrená napríklad v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo 205/2009 nasledovne: „Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta.“

7. Povinný ďalej uviedol, že podľa čl. 11a ústavného zákona: „Na konanie orgánu uvedeného v čl. 7 ods. 5 podľa čl. 9 až 11 sa primerane použijú ustanovenia všeobecného predpisu o správnom konaní.“ Vzhľadom na vyššie uvedené je podľa povinného potrebné aplikovať § 30 ods. 1 písm. j) Správneho poriadku: „Správny orgán konanie zastaví, ak tak ustanoví osobitný zákon.“ Povinný zastáva názor, že Výbor (ako správny orgán) mal konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov (konanie podľa čl. 9 ústavného zákona, ďalej len „konanie podľa ústavného zákona“) zastaviť, nakoľko rozhodnutie Výboru bolo totiž vydané v rozpore s princípmi materiálneho právneho štátu, v rozpore so základnými zásadami správneho trestania, ktoré bolo vzhľadom na charakter Rozhodnutia Výboru nevyhnutné aplikovať aj v tomto konaní podľa ústavného zákona a zároveň Rozhodnutie Výboru porušuje základné práva a slobody povinného ako účastníka konania. Vzhľadom na vyššie uvedené je Rozhodnutie Výboru rozhodnutím, ktorým bola uložená administratívno-právna sankcia (peňažná pokuta) a na predmetné konanie podľa Ústavného súdu bolo nevyhnutné aplikovať zásady správneho trestania, teda bolo nevyhnutné aplikovať aj zásady zakotvené v zákone o priestupkoch. Povinný poukázal na § 20 zákona o priestupkoch: Priestupok nemožno prejednať, ak od jeho spáchania uplynuli dva roky; (...).“ Vzhľadom na vyššie uvedené, peňažnú pohľadávku nemožno vykonať, ak od spáchania

konania (za ktoré bola uložená peňažná sankcia) uplynuli dva roky. Povinný ďalej poukázal na článok 8 ods. 1 ústavného zákona, na základe ktorého sa verejný funkcionár dopustí konania (za ktoré možno uložiť peňažnú pokutu), ak v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie rozhodol o (...). Povinný uviedol, že funkciu člena dozornej rady vykonával v období od 03. 04. 2017 do 16. 04. 2020 a porušenia článku 8 ústavného zákona sa však povinný musel dopustiť v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie, preto z toho pohľadu je relevantným obdobie od 16. 04. 2018 do 16. 04. 2020. Ak by sa povinný tohto porušenia čl. 8 ústavného zákona dopustil v krajnom prípade napríklad v deň skončenia funkcie, t.j. 16. 04. 2020, tak právo na vymoženie Peňažnej pohľadávky sa prekludovalo 16. 04. 2022. Oprávnený podal návrh na začatie exekučného konania dňa 25. 07. 2022, to znamená, po lehote určenej na vykonanie, resp. vymoženie Peňažnej pohľadávky. Keďže návrh oprávneného na začatie exekučného konania bol podaný až po tom, čo uplynula lehota dvoch rokov od spáchania protiprávneho konania, povinný konštatuje, že právo na vymoženie, resp. výkon peňažnej pohľadávky je prekludované. S prihliadnutím na dátum skončenia výkonu verejnej funkcie (16. 04. 2020) a dátum podania návrhu na začatie exekučného konania (25. 07. 2022) je podľa povinného jasné, že akékoľvek aj iné porušenie (t.j. mimo článku 8 ústavného zákona) zakladá prekludovanie práva na vymoženie, resp. výkon peňažnej pohľadávky. Povinný žiadal exekučné konanie v celom rozsahu zastaviť a zaviazat' oprávneného v plnom rozsahu na náhradu účelne vynaložených trov exekučného konania (vrátane trov právneho zastúpenia) a trov súdneho exekútora.

8. Oprávnený sa vyjadril k podanej sťažnosti povinného a uviedol, že považuje vznesené tvrdenia povinného za nedôvodné a právne irelevantné, a to z dôvodov uvedených vo svojom skoršom vyjadrení. Zároveň oprávnený nesúhlasil s návrhom povinného na zastavenie exekúcie a priznaním nároku na náhradu účelne vynaložených trov konania (vrátane trov právneho zastúpenia) povinného voči oprávnenému. Na základe vyššie uvedeného oprávnený zastáva názor, že návrh povinného na zastavenie exekúcie je nedôvodný, keďže oprávnený bol aktívne vecne legitimovaný na podanie návrhu na začatie exekučného konania, predmetné rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií je spôsobilým exekučným titulom, a nedošlo k zániku práva oprávneného na vymoženie peňažnej pohľadávky. Oprávnený preto trvá na tom, aby sa v exekučnom konaní a vo výkone exekúcie voči povinnému riadne pokračovalo.

9. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučný poriadok, sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

10. Podľa § 200 Exekučný poriadok, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentrácii a intervencii sa nepoužijú.

11. Podľa § 239 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

12. Podľa § 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

13. Podľa § 249 CSP, súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

14. Podľa § 250 ods. 2 CSP, ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení; v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

15. Podľa § 61b ods. 1 Exekučný poriadok, upovedomenie o začatí exekúcie sa doručí oprávnenému a povinnému. Povinnému sa doručí do vlastných rúk; ak je povinným fyzická osoba, ustanovenia § 111 ods. 3 a § 116 ods. 2 Civilného sporového poriadku sa nepoužijú.

16. Podľa § 61b ods. 2 Exekučný poriadok, ak sa upovedomenie o začatí exekúcie nepodarilo doručiť na adresu uvedenú oprávneným, exekútor vykoná šetrenie na zistenie inej adresy povinného. Pri vykonaní šetrenia pobytu povinného vychádza najmä z registrov, ktoré má k dispozícii. Upovedomenie o začatí exekúcie bezodkladne odošle na takto zistenú adresu.

17. Podľa § 61b ods. 3 Exekučný poriadok, ak sa napriek vykonanému šetreniu nepodarí upovedomenie o začatí exekúcie doručiť povinnému do troch mesiacov od začatia exekúcie, doručí sa mu oznámením v Obchodnom vestníku; súčasne sa upovedomenie o začatí exekúcie doručí súdu, ktorý ho zverejní na úradnej tabuli alebo na webovej stránke. Upovedomenie o začatí exekúcie sa v takom prípade považuje za doručené uplynutím 30 dní odo dňa nasledujúceho po zverejnení oznámenia v Obchodnom vestníku.

18. Podľa § 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 68/2017 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), ak sa má podľa zákona zisťovať pobyt povinného, exekútor zisťuje údaje o jeho pobyte

a) podľa registrov vedených podľa osobitného predpisu,1)

b) podľa Centrálného registra exekúcií,

c) zisťiteľné na obecnom úrade, ak je to účelné,

d) podľa katastra nehnuteľností,

e) podľa obchodného registra alebo

f) podľa evidencie Sociálnej poisťovne.

19. Podľa § 89 ods. 1 CSP, strana sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. Zvolený zástupca sa nemôže dať zastúpiť, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

20. Po preskúmaní obsahu exekučného spisu a napadnutého uznesenia dospel sťažnostný súd k záveru, že vyšší súdny úradník prijal nesprávny záver ohľadom včasnosti podania návrhu na zastavenie exekúcie. Z pripojených listinných podkladov mal súd za preukázané, že súdny exekútor vydal upovedomenie o začatí exekúcie dňa 03. 08. 2022, ktoré sa nepodarilo doručiť povinnému do vlastných rúk. Po uplynutí trojmesačnej lehoty po vykonaných neúspešných pokusoch o doručenie na rôzne adresy prostredníctvom poštovej prepravy, ako aj po vykonaní úkonov podľa § 3 vyhlášky súdny exekútor pristúpil k doručeniu formou oznámenia v Obchodnom vestníku. Následne súdny exekútor zistil, že pred doručovaním oznámenia v Obchodnom vestníku došlo k aktivovaniu elektronickej schránky povinného zo stavu aktívna na stav aktivovaná na doručovanie, čím podľa súdneho exekútora nastali pochybnosti o účinnom doručení upovedomenia o začatí exekúcie. Vzhľadom na vyššie uvedené, súdny exekútor dňa 23. 08. 2023 doručil upovedomenie o začatí exekúcie do elektronickej schránky právneho zástupcu povinného v zmysle dohody o plnomocenstve.

21. Sťažnostný súd poukazuje na to, že vyšší súdny úradník nedostatočne zistil skutkový stav a nezaoberal sa otázkou splnenia zákonných podmienok doručovania upovedomenia o začatí exekúcie prostredníctvom oznámenia v Obchodnom vestníku. Zo spisu mal sťažnostný súd preukázané, že súdny exekútor pochybil pri doručovaní upovedomenia o začatí exekúcie, keď ho doručoval prostredníctvom oznámenia v Obchodnom vestníku v čase, keď mal povinný aktivovanú elektronicкую schránku, čo si súdny exekútor neoveril pred postupom podľa § 61b ods. 3 Exekučného poriadku. Sťažnostnému súdu neušlo pozornosť, že súdny exekútor vykonával úkony podľa § 3 vyhlášky. Exekúcia začala dňa 25. 07. 2022, teda okamihom doručenia poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, lehota podľa § 61b ods. 3 Exekučného poriadku uplynula dňa 25. 10. 2022, ale súdny exekútor doručoval upovedomenie o začatí exekúcie oznámením v Obchodnom vestníku až dňa 05. 05. 2023. Vtedy nepostupoval v súlade s § 3 vyhlášky, nakoľko by zistil, že povinný má aktivovanú elektronicкую schránku. Za takejto situácie povinnému nemohla začať plynúť lehota 15 dní odo dňa doručenia oznámenia v Obchodnom vestníku. Súdny exekútor následne uviedol, že upovedomenie o začatí exekúcie opätovne doručoval, avšak už do elektronickej schránky právneho zástupcu povinného. Sťažnostný súd k tomu uvádza, že keďže povinný v konaní predložil plnomocenstvo udelené svojmu právnenmu zástupcovi, súdny exekútor postupoval správne, keď doručoval upovedomenie o začatí exekúcie priamo tomuto právnenmu zástupcovi v súlade s § 89 ods. 1 CSP. Vzhľadom na vyššie uvedené, účinné doručenie upovedomenia o začatí exekúcie nastalo až dňa 23. 08. 2023, keď bolo upovedomenie o začatí exekúcie doručené do elektronickej schránky právneho zástupcu povinného. Lehota na podanie návrhu na zastavenie exekúcie tak začala plynúť od tohto dátumu. Povinný podal návrh na zastavenie exekúcie dňa 11. 08. 2023, teda ešte pred účinným doručením upovedomenia o začatí exekúcie. Je preto nepochybné, že návrh bol podaný v zákonnej 15-dňovej lehote a teda včas. Súd ďalej uvádza, že návrh povinného na zastavenie exekúcie má odkladný účinok v súlade s § 61k ods. 2 Exekučného poriadku.

22. Keďže v dôsledku vyššie uvedeného nesprávneho záveru sa vyšší súdny úradník ďalej v napadnutom uznesení vecne nezaoberal samotnými námietkami povinného, sťažnostný súd nemal inú možnosť ako napadnuté uznesenie zrušiť. Úlohou vyššieho súdneho úradníka preto bude opätovne preskúmať návrh povinného na zastavenie exekúcie a jeho dôvody, zrozumiteľne a argumentačne sa s vysporiadať s otázkou dôvodnosti exekúcie vzhľadom na obranu povinného (všetky námietky povinného) aj v podanej sťažnosti a svoje rozhodnutie riadne odôvodniť v súlade s § 220 ods. 2 CSP.

23. Pre úplnosť treba doplniť, že v posudzovanom prípade sťažnostný súd nemohol pristúpiť ku konečnému rozhodnutiu o návrhu povinného na zastavenie exekúcie z dôvodu, že napadnuté uznesenie bolo nedostatočne odôvodnené, a teda nepreskúmateľné. Pokiaľ by sa s jednotlivými námietkami účastníkov konania, s ktorými sa nevysporiadal vyšší súdny úradník, vysporiadal sťažnostný súd v konaní o sťažnosti, takéto rozhodnutie by mohlo byť pre účastníkov konania prekvapivé. A súčasne, keďže voči rozhodnutiu sťažnostného súdu v zmysle § 202 ods. 3, ods. 4 Exekučného poriadku odvolanie ani dovolanie nie je prípustné, takýmto postupom by mohlo dôjsť aj k porušeniu práv účastníkov na spravodlivý súdny proces. Z uvedeného dôvodu súd nemal inú možnosť, než rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie v súlade s § 250 ods.2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné podať odvolanie.

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§202 ods. 4 Exekučného poriadku).